

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **T. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Magistrát města Pardubice**, IČ 00274046
sídlem Pernštýnské nám. 1, 530 21 Pardubice

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Podstatou tohoto řízení je nezákonný zásah, který žalobce spatřuje v tom, že žalovaný mu nedoručil rozhodnutí, kterým byl uznán vinným z přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti při řízení motorového vozidla. O vydání rozhodnutí se žalobce

dozvěděl v rámci řízení opatření proti nečinnosti. Správní orgán dotčené rozhodnutí doručil zmocněnci žalobce a nikoli žalobci.

2. Žalobce v žalobě podané dne 29. 4. 2019 uvádí, že žalovaný vedl řízení o údajném přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 23. 1. 2018. Nejprve bylo o přestupku rozhodnuto příkazem, proti kterému žalobce podal odpor. Poté byl již žalovaný nečinný, a proto žalobce u nadřízeného orgánu podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Bylo mu sděleno, že k nečinnosti nedochází, neboť bylo vydáno rozhodnutí, které bylo doručováno do datové schránky zmocněnce žalobce. Žalobce s tímto nesouhlasí, neboť sice v přestupkovém řízení zvolil zmocněnce, zmocnění se však výslovně nevztahovalo na doručování rozhodnutí. Výluka doručování písemností je zcela zřetelná a jasná. Doručením písemnosti zmocněnci bylo zasaženo do práv žalobce, neboť na rozhodnutí byla poté vyznačena právní moc, žalobci bylo přiděleno bodové hodnocení a proveden záznam v evidenční kartě řidiče. Nemohl se s rozhodnutím seznámit a ani se dále bránit. Dle příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) mu ochranu poskytuje právě žaloba uvedeného typu, žaloba na nečinnost není namístě. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno již 28. 2. 2019 a žalobci nebylo k datu podání žaloby doručeno. Žalobce proto navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost doručit rozhodnutí ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. OSA/P-74/18-D. Doručení rozhodnutí zmocněnci nepopírá.

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a odkázal na ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), které stanoví, že písemnosti se doručují pouze zástupci. Toto ustanovení je kogentní. S postupem při doručování není účastník oprávněn disponovat, vyjma zmocněnce pro doručování dle § 20 odst. správního řádu. Odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 100/2008-61. Poukázal na možnou absurdnost důsledků ujednání zachyceného v plné moci, která by mohla nastat při jednání správního orgánu. Zmínil rovněž, že v dané věci jde o obstrukční praktiku, což konstatoval i NSS.

4. Žalobce v replice setrval na žalobních tvrzeních, poukázal též na úpravu § 28 odst. 1 občanského soudního řádu. Žalobce udělil plnou moc pouze pro určité úkony. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č.j. 9 As 390/2017-29 a dále tvrdil, že ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu se neuplatní. Odmítl, že by se jednalo o procesní past.

5. Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

6. Podle ustanovení § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

7. Podle § 84 s.ř.s. musí být žaloba podána ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu.

8. Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

9. Žaloba je dle soudu včasná a přípustná. Není však důvodná.

10. Skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky sporné. Podkladovou podstatou žaloby je znění plné moci. Tedy to, zda formulace a obsah plné moci ze dne 8. 3. 2018, jak ji ve správním řízení předložil žalobce, umožňuje učinit závěr, že rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2019 mělo být doručeno zmocněnci – jak učinil žalovaný dnem 10. 3. 2019 do datové schránky, nebo zmocniteli, tedy žalobci, jak tvrdí žalobce. Jedná se tedy především o výklad souvislosti ustanovení § 33 odst. 2 písm. a) a § 34 odst. 2 správního řádu.

11. Rozhodné části textu předložené plné moci zní následovně: *„Touto plnou mocí zmocňuje zmocnitel zmocněnce, dle § 33 a § 34 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, k zastupování ve správním řízení, které vede Magistrát města Pardubic, pod sp.zn.: OSA/P-74/18-D.*

Plná moc je udělena pro veškeré úkony, spojené s tímto správním řízením, tj. k podání odporu, podání vyjádření ke spisu, podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, zastupování při jednání, nablížení do spisu a žádostí o jejich kopie, podávání námitek podjatosti úředních osob, podnětů k uplatnění opatření proti nečinnosti, navrhování důkazů v řízení, podávání podnětů k přezkumnému řízení, návrhu na obnovení řízení, vyjma doručování písemností.“

12. Dle 33 odst. 1 správního řádu platí: *„Účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“*

13. Dle § 33 odst. 2 písm. a téhož zákona platí, že: *„Zmocnění může být uděleno k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení.“*

14. Dle § 34 odst. 2 správního řádu platí: *S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.“*

15. Při hodnocení plné moci je třeba vzít v úvahu, že právní vztah u dobrovolného zastoupení vzniká mezi zastoupeným a zástupcem na základě smlouvy (často nepřesně označované jako dohoda o plné moci), k jehož obsahu patří právo zástupce zastupovat zastoupeného v dohodnutém rozsahu. Plná moc je jednostranný právní úkon zastoupeného, jenž je adresován třetím osobám, kterým se dává na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat a v jakém rozsahu (plná moc je pouhým osvědčením existence práva určité osoby zastupovat jinou osobu). Smlouva o plné moci je zřetelně soukromoprávním ujednáním.

16. Naproti tomu ustanovení § 33 a § 34 správního řádu jsou ustanoveními práva veřejného, jde tedy o úpravu kogentní. V této souvislosti třeba připomenout Maximy římského práva *ius publicum privatorum pactis non potest*¹ či *privatorum conventio iuri publico non derogat*.² Z uvedeného plyne, že soukromoprávní ujednání reprezentované

¹ právo veřejné nelze změnit úmluvami osob soukromých - Papinianus (D 2, 14, 38), citováno i v nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2019 sp.zn. Pl. ÚS 5/19

² dohodou soukromých osob se nelze odchýlit od práva veřejného - Ulpianus (D, 50 17, 45)

v dotčené plné moci nemůže změnit úpravu provedenou ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu, a to ani s odkazem na ustanovení § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu. Toto posledně jmenované ustanovení nelze vyložit tak, že by dávalo prostor pro alternativu ujednání plné moci, která tím by naopak popřela kogentní ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu. Druhá věta § 34 odst. 2 správního řádu by pak zcela pozbyla smyslu. Shora uvedené zásady římského práva, na nichž je kontinentální evropské právo vybudováno, jsou základem výuky práva na právnických fakultách ČR. K výluce doručování písemností tak bylo na místě nepřihlížet.

17. Řečeno jinak a dále, z uvedeného ustanovení je tedy zřejmé, je-li udělena plná moc, pak nastupuje veřejnoprávní, tedy kogentní ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého je správní orgán nikoliv oprávněn, ale povinen doručovat písemnosti zástupci, má-li mít doručení právní následky. Naopak pokud by správní orgán doručoval přímo žalobci jako účastníkovi řízení, mohl by se tento domáhat § 34 odst. 2 věty druhé správního řádu, že toto doručení nemělo účinky pro běh lhůt. Krajský soud si je vědom toho, že plná moc může být udělena podle § 33 odst. 2 správního řádu, i pouze k určitému úkonu či ke skupině úkonů nebo pro určitou část řízení, nicméně za určitý úkon nebo skupinu úkonů nelze mít samotné doručování. Nelze opomíjet právě kogentní ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, jak již shora uvedeno. Z logiky zastoupení, kdy zastoupení má umožnit řádné hájení práv účastníka řízení a zrychlení řízení, včetně zrychlení komunikace, je patrné, že takový způsob komunikace, který by směřoval ke všem úkonům a vylučoval by právě doručování (a to ještě pouze od správního orgánu směrem k obviněnému, ač to z plné moci výslovně nevyplývá, avšak zmocněnec žalobce sám správnímu orgánu doručoval), by rozhodně ke zrychlení a přehlednosti vedení správního, včetně ochrany práv žalobce řízení nepřispěl. S ohledem na uvedené § 34 odst. 2 správního řádu, tak lze mít za to, že k ustanovení plné moci, které vylučuje doručování zmocněnci, nebylo možné přihlížet, tedy že žalovaný postupoval zcela v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu, když rozhodnutí doručil zmocněnci do datové schránky právnické osoby. Již shora uvedený závěr postačuje pro zamítnutí žaloby.

18. V rozsudku ze dne 17. 12. 2008 čj. 1 As 100/2008-61 NSS k výkladu § 33 a § 34 správního řádu bez jakéhokoli odkazu na obsah plné moci odlišení uvedl: „*Ustanovení § 33 a § 34 jako celek upravují obecně vztah mezi zástupcem a zastoupeným, přičemž rozlišují jednotlivé typy a formy zastoupení, jakož i jeho obsah a rozsah. Typické pro tento vztah je, že zástupce jedná sice jménem zastoupeného, avšak důsledky jeho úkonů, které pro zastoupeného činí, plynou vždy zastoupenému. Zástupce tak svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, normuje správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou, uvozenou v odst. 2, která stanoví, že zastoupenému (tedy účastníkovi řízení) se doručí takové písemnosti, které jej povolávají v daném řízení něco osobně vykonat.*“ S tímto zhodnocením krajský soud souzní. Smyslem ustanovení zástupce je ochrana práv zastoupeného účastníka řízení a nikoli budování procesní pasti.

19. Soudu je známa i judikatura NSS obsahující odlišné závěry. Jedním z takových rozhodnutí je rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2015, č.j. 8 As 180/2014-45, ve kterém je pod bodem 13 odůvodnění uvedeno, že: „*rozsah zmocnění lze formulovat negativním výčtem,*

tedy v plné moci vymezit úkony, na něž se zmocnění nevztahuje s tím, že ke všem ostatním úkonům v řízení je zástupce zmocněn.“ Poukázal přitom obecně nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp.zn. I. ÚS 433/01, jenž se však týkal omezení plné moci, jež byla vymezena určitou fází daňového řízení. Závěry Ústavního soudu se nikterak netýkaly otázky vyloučení (jaksi „jednosměrného“) doručování. Dále je k rozsudku NSS třeba uvést, že otázku rozsahu zmocnění řešil toliko jako okrajovou záležitost, bez hlubšího dosahu na výsledek řízení, přičemž rovněž zmínil účelovost omezení zmocnění. Rovněž ve věci souzené NSS se jednalo o řízení o dopravním přestupku osoby spojené s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, zastupujícím advokátem byl Mgr. Jaroslav Topol.

20. Dalším z rozhodnutí NSS v otázce plné moci totožně formulované žalobcem a tedy i dalších osob spojených s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou je rozsudek ze dne 2. 8. 2017 čj. 6 As 28/2017. V něm NSS daný typ plné moci označil za procesní past. Rovněž zmínil zhodnocení postupu jako obstrukčního, zneužívajícího a šikanózního (body 15 a 16 odůvodnění), a to též ve světle souvislostí souzené věci. Obecně NSS též uvedl, že nezpochybňuje možnost účastníka řízení omezit plnou moc pouze na některé úkony, aniž by se jakkoli vypořádal se vzájemnou vazbou mezi § 33 a § 34 správního řádu a především s otázkou omezení vyloučení doručování (viz shora bod 16 odůvodnění).

21. Pozdější judikaturou NSS na daném poli je rozsudek ze dne 10. 1. 2019, čj. 9 As 390/2017-29, jehož závěry jsou zopakovány více méně též v rozsudku ze dne 8. 8. 2019, čj. 9 As 184/2019-39. V obou rozhodnutích se NSS postavil za možnost a platnost omezení zmocnění způsobem, jak to učinil žalobce v nyní souzené věci. Je na místě připomenout, že se v obou případech opět jednalo o osoby spojené s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, jejichž praktiky jsou ve většině případů vedeny obstrukčním směrem. Výkladem učiněným v posledních dvou citovaných rozsudcích se krajský soud nemůže inspirovat, neboť NSS staví závěry na tom, že ustanovení § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu má jistým způsobem přednost před ust. § 34 odst. 2 správního řádu a může toto ustanovení vyloučit – právě v situaci předložené plné moci. Naopak dle krajského soudu tato obě ustanovení správního řádu ob stojí vedle sebe, a to za situace, kdy se soud přidrží smyslu a účelu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu (viz shora) a bude též dbát zásady kogentnosti práva veřejného, které nelze měnit ujednáním soukromoprávním. Soud je názoru, že plná moc v souladu se zákonem (správním řádem) není.

22. Ke shora citovaným rozhodnutím devátého senátu NSS soud rovněž dodává, že není zcela na místě případné obstrukční úmysly žalobců a jejich zástupců (dále Mgr. J. Topol, Mgr. V. Voříšek – zastupují v řízení před soudem) hodnotit toliko dle obsahu konkrétního správního spisu. Je totiž známo ze soudní praxe krajského soudu (a zcela jistě i z praxe NSS), že osoby spojené s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou využívají různé zneužívající a nevhodné taktizování a obstrukční praktiky v průběhu celého správního i soudního řízení. Ze správního spisu, spisu soudního ani v jiných soudu známých řízeních totiž nevyplynul jediný hodnověrný a rozumný důvod, proč by žalobce měl mít zájem na tom, aby písemnosti nebyly doručovány jeho zmocněnci, resp. zmocněncem odesílány. Nevysvětlil, jak by zvolený postup měl přispět k ochraně práv zastoupeného. Plná moc je formulována tak, že vylučuje doručování v aktivním i pasivním smyslu, přičemž zmocněnec žalobce se podle ní evidentně neřídil, když písemnosti sám žalovanému též doručoval. Již tím fakticky popřel to, co v pozdější fázi řízení uvádí žalobce.

23. Zřejmým důkazem toho, že postup obdobných žalobců zastupovaných zmocnění okolo Motoristické vzájemné pojišťovny (dále též také „MVP“) je obstrukční a zneužívající právo, je řízení v minulosti vedené před zdejším soudem pod sp.zn. 36 A 4/2016, ve kterém se žalobce naopak dovolával postupu dle § 34 odst. 2 správního řádu a dožadoval se počítání lhůt od doručení písemnosti zmocnění, byť v plné moci vyloučenému z doručování. Argumentoval právě odkazem na větu druhou ust. § 34 odst. 2 správního řádu, tedy ryze opačně než nyní. Z daného postupu se zcela očividně podává, že obsah plné moci formulované obdobně žalobcem v nyní souzené věci je předem promyšlenou procesní pastí nastraženou pro potřeby budoucích obstrukcí ve správním a poté i v soudním řízení. Jedná se zneužívající postup, kterému nenáleží soudní ochrana a žalobě též z tohoto důvodu nelze vyhovět. Nic na tom nemění situace, kdy žalobce jiné obstrukční praktiky v řízení neuplatnil (ve správním spisu se jiné neobjevují), neboť je zřejmé, že k nim nedostal prostor, protože správní řízení bylo doručením rozhodnutí skončeno.

24. Obstrukční praktiky vedoucí až ke zneužití práva různých žalobců spojených s MVP (v nyní souzené věci hradila soudní poplatek a zastupuje propojený advokát) v různých agendách popsal aktuálně NSS v rozsudku ze dne 15. 8. 2019 čj. 10 As 36/2019-33 (např. bod 17).

25. Nad rámec shora uvedeného odůvodnění, které dle soudu zcela postačuje k zamítnutí žaloby, soud považuje za potřebné dodat, že postup osob spojených s MVP považuje za postup zneužívající právo. Toto vyhodnocení se týká více či méně propojených oblastí, jak zastupování řidičů – přestupců v řízeních o přestupcích, v žalobách proti nezákonnému zásahu, též na poli informačního zákona apod.

26. O skupině tzv. profesionálních zástupců, kteří nabízejí tzv. pojištění proti pokutám, se zmiňuje opakovaně v rozhodnutích NSS. Stalo se tomu např. v rozsudku ze dne 2. 8. 2018 čj. 6 As 125/2018-32, bod 11. a v mnoha dalších rozhodnutích, která soud citovat nebude, neboť patrně jsou zástupci žalobce velmi dobře známa. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku i dalších rozhodnutích opakuje, že i formálně bezvadné postupy, s ohledem na okolnosti případu, mohou být označeny jako zneužití práva. Takto se k citovaným procesním postupům v minulosti vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, čj. 1 As 47/2017-27 „...z tohoto důvodu je lze jen velmi obtížně vnímat jako skutečnou obranu klientů, ale spíše jako účelové obstrukce.“ Zmínka o obstrukcích zcela jistě směřuje v další návaznosti na zneužívání práva.

27. Obdobně tomu je i v daném případě, který je jedním z mnoha (soudu známo z úřední činnosti i z veřejně přístupné databáze rozhodnutí NSS), ve kterém advokát žalobce zastupuje opakovaně řidiče přestupce a různě zvolenými postupy se snaží nabourat či mařit oprávněné uložení trestu za porušení pravidel silničního provozu, a to na bázi tzv. pojištění proti pokutám. Uvedené různé obstrukční a zneužívající praktiky zástupce se však neomezují toliko na řízení ve věcech rozhodnutí o přestupcích či správních žalob proti nim, jsou totiž podávány další typy žalob, jak proti nečinnosti, před nezákonným zásahem, či žaloby o náhradu škody. V těchto typech žalob soudu známé osoby matoucím způsobem využívají obdobných rozhodnutí, vznášejí spekulární a místy i lživé námitky, kladou různé překážky správním či soudním orgánům a vyčkávají na situaci, v níž může nastat pochybení, a poté podávají žaloby. Zcela jistě pak nejde o spravedlivé řešení otázek

ve věci samé, nýbrž spíše o to, získat přisudek na nákladech řízení za zastoupení advokátem, či jde o prodloužení řízení, jež přijde vhod žalobci. Nebo nakonec získání odškodnění. Již samotné označení předmětu poskytovaných služeb motoristům dává vzniku pochybám o tom, zda se jedná o běžnou advokátní pomoc klientovi (viz ust. § 16 a § 17 zákona o advokacii).

28. Podle § 2 s.ř.s. platí, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Ochrana práv též v obecné rovině nerozlučně souvisí s ústavními principy a může být poskytnuta pouze tam, kde je pro ni místo. Není tomu tak v daném případě žalobce, neboť se jedná o zneužití práva. Soud proto konstatuje, že i tato podaná žaloba svázaná pevně s osobou žalobce je za hranicí toho, kam může sahát ochrana subjektivních práv žalobce.

29. Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 2043/17 na téma zneužívajících způsobů podnikání a zneužívání práva uvedl následující (přitom citoval ustanovení § 2 odst. 1 a 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku): *„Každé ustanovení soukromého práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá tento zákon, jakož i s trvalým zřetelem k hodnotám, které se tím chrání. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem, musí mu ustoupit. Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.“* V dané věci se jednalo o kritéria výkladu a použití norem práva soukromého, tato kritéria jsou však přenositelně v obecné rovině, s přihlédnutím ke specifikům, využitelná i v oblasti veřejného práva, pokud mají dosah do subjektivních práv či povinností subjektů práva. K tomu je rovněž výrazem opět zákonného textu občanského zákoníku v § 8 teze, že *zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany*. Tato obecně přijímaná zásada (právní princip) opět není omezena toliko na oblast soukromého práva. O tom, že právní principy mají dosah jako prameny práva, není v právním řádu ČR pochyb. Uznal je tak již Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp.zn. Pl. ÚS 33/97.

30. K otázce zneužití veřejného práva se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48. NSS zde označil institut zákazu zneužití subjektivních práv k ničím neodůvodněné újmě jiného či k ničím neodůvodněné újmě společnosti, takže i jejích členů za materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Soud uvedl doslova: *„Zároveň je zapotřebí zdůraznit, že zákaz zneužití práva představuje výjimku z pravidla; [...] nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností – ostatně právo není matematika –, kdy se zákazu zneužití – jakožto výjimky z pravidla – použije a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu a na soudcovském uvážení a rozmyslu. Stanovením přesných pravidel by se popřel smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv; tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.“*

31. V rozhodnutí čj. 6 As 125/2018-32 NSS uvedl, že: *„pokud je žalobcem zneužito právo, nelze mu přiznat dobrodiní vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu. V*

tomto směru je obecně nutné postupovat dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 AfS 107/2004–48, podle kterého „zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu (bod 9). Dále je nutné poukázat na to, že institut zneužití práva není ze strany Nejvyššího správního soudu aplikován pouze ve vztahu k hmotnému právu, ale i ve vztahu k procesnímu právu – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012–22 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010–91. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud nadto dovodil, že přijetí závěru o zneužívání práva je důvodem pro odklon od dosavadní rozhodovací praxe.“ (bod 10).

32. Rovněž Ústavní soud se vyjádřil k otázce zneužití práva v nálezu ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3402/13, ve kterém uvedl: „Ústavní soud považuje za nutné zdůraznit, že právo musí být především nástrojem spravedlnosti, nikoliv nástrojem, který by mohl být v důsledku mechanické aplikace, bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráněného příslušnou normou, zneužíván k dosažení výhod. Za zneužití práva je nutné považovat i jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu či se na jeho úkor obohatit.“

33. K tomu, že zákaz zneužití práva se uplatní nejen v právu soukromém, se přihlásil i Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí ve věci ze dne 5. 7. 2007, C-321/05, Hans Markus Kofoed proti Skatteministeriet, kde uvedl „[...] vyjadřuje obecnou zásadu práva Společenství, podle níž je zakázáno zneužití práva. Procesní subjekty se nemohou podvodně nebo zneužívajícím způsobem dovolávat norem práva Společenství. Jejich použití totiž nemůže být rozšířeno až do té míry, aby zahrnovalo i zneužívající praktiky hospodářských subjektů, tedy operace, které nejsou uskutečněny v rámci běžných obchodních transakcí, avšak pouze za účelem obejití pravidel stanovených právem Společenství“.

34. Soudní dvůr EU v následujících rozhodnutích definoval test zneužití práva, pro nějž stanovil dva druhy podmínek: (i) kombinace objektivních okolností, při nichž přes formální splnění podmínek daných komunitárním právem nedošlo k dosažení cíle těchto norem, (ii) subjektivní prvek jako záměr získat výhodu z komunitárních norem umělým vytvořením podmínek pro její dosažení. Krajský soud dodává, že postupy žalobce a spojených osob uvedenému zhodnocení ve vztahu k právu ČR nasvědčují.

.....

35. Pro plnější ilustraci postupů osob spojených s MVP soud doplňuje následující postřehy ze soudní praxe.

36. Je již notorií, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek, tyto velmi často nikoliv náhodou zastupují v přestupkovém řízení stejní

zmocněnci využívající procesní pasti a následně žaloby podával v minulosti buď advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž v současné době tyto žaloby podává za žalobce sám. Jak zmocněnci, tak i advokát Mgr. Václav Voříšek zastupují nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám, jak soud ještě dále uvede, přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou námitky účelového a obstrukčního charakteru s jediným cílem, tj. účelově zbavit odpovědnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu.

37. Takto pojištění pachatelé přestupků a deliktů v silniční dopravě v postavení žalobců jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci, přímo advokátem Mgr. Voříškem, „a to *nikoliv náhodou*“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č.j. 10 As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č.j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č.j. 4 As 63/2015-52; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č.j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání, a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79, a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“, jak uvádí NSS v bodu 22 rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, a dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu, v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 a ze dne 30. 3. 2017, č.j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „složky“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).

38. Ústavní soud v usnesení ze dne 28. 6. 2018, sp.zn. II.ÚS 978/18, a to v bodech 23, 25 a 26 uvedl: „[23] Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obvyčejné podání námítka podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námitky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pomínou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen

ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajících neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

39. [25] Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

40. [26] Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námítky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

41. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.

42. K dalším obstrukčním metodám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška patří i jeho návrhy na odročení jednání ze zdravotních důvodů, ostatně NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č.j. 6 As 224/2017-34 (bod 18), uvedl k tomu následující závěry: „Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově Mgr. V. Voříšek, který

současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

43. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č.j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu 12: „Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“

44. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.

45. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č.j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry: „Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlédnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně [nechcipokutu.cz](http://www.nechcipokutu.cz)).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postížena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přitěžující okolnost.“

46. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č.j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), následující hodnocení: *„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejrůznější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, čj. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“*

47. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených. V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: *„Platba zmrdu z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci CH. M.“*

48. Motoristická vzájemná pojišťovna je dokonce prostřednictvím svého statutárního zástupce, předsedy představenstva této „společnosti“, již výše jmenovaného P. K., schopna označit soudkyni Krajského soudu v Praze za „podjatou svini“, a to nejen to, ale dokonce je schopna i vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku a napadení. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 212/2019, se jednalo o případ, kdy z účtu Motoristické vzájemné pojišťovny byla na účet Krajského soudu v Praze připsána platba soudního poplatku za podání nečinnostní žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce bylo uvedeno: *„SOP P. M.. Pokud žalobu dostane k projednání ta podjatá svine XY, tak jedu na soud a dostane kotel.“* Zmíněný krajský soud zjistil, že příkaz k provedení platby byl zadán skrze internetové bankovníctví P. K., předsedou představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, který měl v době zadání příkazu k platbě rovněž dispoziční oprávnění k danému bankovnímu účtu. Uvedenou zprávu pro příjemce Krajský soud v Praze vyhodnotil jako urážlivé podání, kterým P. K. označil vulgárním a urážlivým způsobem konkrétní soudkyni krajského soudu, a to z důvodu její dřívější rozhodovací činnosti. Současně krajský soud vzal v potaz i to, že toto podání obsahovalo výslovnou výhružku fyzického napadení této soudkyně, jejímž cílem mohla být snaha o ovlivnění výsledků řízení, pokud by věc byla přidělena senátu, jehož je tato soudkyně předsedkyní. Krajský soud v Praze poté uložil usnesením ze dne 17. 6. 2019, č. j. 55 A 37/2019-21 Motoristické vzájemné pojišťovně pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s.r.s. ve výši 30 000 Kč a kasační stížnost podanou zmíněnou „společností“ proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36 zamítl, když se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze. NSS potvrdil závěr krajského soudu, že se nejen že jednalo ze strany Motoristické vzájemné pojišťovny, za kterou uvedenou hrubou urážku a výhružku napsal do zmíněné zprávy pro příjemce, tedy zmíněný krajský soud, již výše jmenovaný P. K., ale že se jednalo i o výhružku

v podobě fyzického či psychického nátlaku či napadení. NSS označil uvedený obsah zprávy za vulgární výpad a výhrůžku vůči soudu, přičemž *„vulgarita a výhrůžnost užitých slov ze strany stěžovatelky je zde přitom zcela evidentní a dostatečná pro závěr, že její podání učiněné v souvislosti s platbou soudního poplatku bylo urážlivé“*. Výstižné ze strany NSS bylo i vypořádání s jednou námitkou stěžovatelky, tj. Motoristické vzájemné pojišťovny, kdy ta namítla podjatost soudce Krajského soudu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., když NSS v bodu 19 zmíněného rozsudku uvedl: *„a jestliže poukazuje na to, že jejím statutárním orgánem je P. K. a ve věci rozhodoval soudce Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D. nelze než konstatovat, že jde o pouhou shodu příjmení, která rozhodně důvod vyloučení jmenovaného soudce pro podjatost nezakládá – viz § 8 odst. 1 s.ř.s. Ze strany stěžovatelky tato námitka snad ani nemohla být míněna zcela vážně a v tomto duchu by na ni bylo možno reagovat i tak, že Nejvyšší správní soud a ochrana veřejných subjektivních práv, kterou poskytuje, není žádný „Kocourkov“* (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, bod 19). Výše uvedenou skutečnost podepsaný krajský soud uvádí pro „dokreslení“ a potvrzení závěrů o tom, že i v daném případě si žalobkyně zvolila obhajobu svého protiprávního jednání u osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí nejen na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepřehlednění správního řízení (k tomu srovnej např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31), ale které se nerozpakují dokonce nejen urážet soudce krajského soudu, ale jsou schopni i jim vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku nebo napadení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na hodnocení účelových a spekulativních námitek, které byly obsaženy i v dané žalobě.

49. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS: *„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepřehlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016–40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017–30, možné považovat za přítěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.*

50. [12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č.j. 6 As 125/2018-32).

51. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: „S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát „v řízení uvádět údaje, ani navrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta“. Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti“ (srov. nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp.zn. II. ÚS 644/18).

52. K této účelové strategii nesporně patří postup, kdy tento zmocněnec, jako řada dalších takto účelově jednajících zmocněnců (zmíněná Česká motoristická pojišťovna, M. V., R. K., K. S., Ing. J.) podávají jen blanketní odvolání, když neuvedou žádnou věcnou námitku do odvolání, aby pak žaloba podaná jmenovaným advokátem se jen „hemžila“ věcnými a procesními námitkami, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a krajský soud je tak v podstatě „pasován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce zcela účelově vynechal z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný důvod. Tento účelově zvolený postup podle názoru krajského soudu má za cíl vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a spoléhá na to, že soud některé z této celé palety účelových námitek vyhoví, rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správního orgánu a v případě potřeby zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, tj. zrušení žalovaného rozhodnutí pro tuto vadu řízení [§76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.] a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že bude dosaženo prekluze odpovědnosti za přestupek v důsledku takového postupu. V této strategii se však žalobce mýlí.

.....

53. Soud proto uzavřel, že podmínky pro přiznání ochrany dle ustanovení § 82 a násl. s.ř.s. nebyly v posuzované věci splněny. Dotčené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dnem 10. 3. 2019. Soudu nebylo jinak, než žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného jako nedůvodnou podle ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítnout.

54. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti patrně nevznikly (nepožadoval je), a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

55. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby jako v mnoha dalších žalobách podaných nejen u zdejšího soudu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 23. října 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu